

film, foredrag, koncert eller teaterforestillinger arrangeret af biblioteket.»

Hermed er angivet en del af motiveringen for den foreslåede udrensning af de senere års biblioteksudskjelselser ved, at folkebibliotekets funktioner i forhold til nugældende lov begrænses til ikke også at omfatte audiovisuelt materiale og diverse kulturelle arrangementer.

Bånd- og pladeudlån skønnes i højere grad at virke underholdende end oplysende og uddannende. Dette forhold samt Danmarks Radios og fjernsynets alsidige musikspredning er med til at urimelegøre de store og stigende udgifter til musikbiblioteker: Pr. 1. april 1975 var der således ca. 700.000 grammofonplader i folkebibliotekerne, og 177 af vore 250 folkebiblioteker havde endda »endnu« ikke pladeudlån. I 1981 anskaffede bibliotekerne 201.203 plader og bånd og havde herefter en beholdning på 1.411.560, jfr. kulturministerens svar af 13. juli 1982 på folketingssspørgsmål nr. 938. (Bibliotekstilsynets årsberetning, side 35, siger, at pladebeholdningen voksede med 139.000 til 1.130.000 og kassettebånd-antallet med 137.000 til 674.000).

Selvfølger skal staten ikke modvirke, at folk holder abefester, men det er helt forfejlet at lade skatteyderne betale den musikalske baggrundsstøj, som det nu i vidt omfang sker over biblioteksudlånet af grammofonplader og pop-bånd.

Ligeledes anses udlån af kunst, noder, film, grafik, plakater og dias ikke for at være noget, skatteyderne bør betale for. I vidt omfang undergraver udlånsvirksomhed på disse områder også kunstnerens økonomi, fordi lånerne herhjemme fotokopierer, båndoptager eller videooverfører det lånte.

Film- og teaterforestillinger, foredrag og musikalske arrangementer, leg og hobbyvirksomhed henhører ikke under det offentlige virke, når der ikke er tale om (sociale) foranstaltninger for særgrupper. Så længe bibliotekerne har overskudslokalekapacitet, kan disse rum selvsagt stilles til rådighed for lokale foreninger, men bibliotekslokalerne må indskrænkes til det mest nødvendige, så hurtigt som det på økonomisk forsvarlig vis kan lade sig gøre. Der er jo rigeligt med møderum i offentlig regie (på skoler, rådhus m.v.). Private forsamlingshuse, private højskoler osv. er imidlertid langt lykkeligere løsninger. Såvel fra en kulturel som fra en økonomisk synsvinkel.

Hvad angår læsesale for opslagsbøger, aviser og tidsskrifter, anses det på noget længere sigt at være en funktion, som mest samfundsnyttigt hører under den private sektor. Men for ikke at forvolde

ressourcespild i en overgangstid indeholder forslaget ikke noget forbud mod, at offentlige folkebiblioteker har læsesale.

Derimod må det klart falde uden for den offentlige sektors opgave at konkurrere med Politikens Oplysning, EDB-baserede centre og andre, der på privatøkonomisk basis giver information til tilfredsstillende af det spørgebehov, som i vidt forskelligt omfang er til stede hos samfundsborgerne, hvad enten disse skal have afgjort væddemål eller har andre bevæggrunde til at søge deres nysgerrighed stillet. Fremskridtspartiet er derfor modstander af den informationscentraltanke, som findes i folkebiblioteksbekendtgørelse nr. 169 af 13. maj 1965, § 1, stk. 1, og som den sidste socialdemokratiske kulturminister søgte videreført ved § 2, stk. 4, i L 144 af 17. marts 1982, jfr. side 45 f i biblioteksbetænkningen fra 1979 samt – om skatteyderbetalt magthaverpropaganda – statsinformationsbetænkningen (nr. 787) side 48–50 og side 75 f i betænkning nr. 798 om det såkaldte kommunale nærdemokrati. Derimod kan bibliotekerne da godt have opslagstavler, hvor alle danske foreninger kan oplyse tid og sted for deres kommende arrangementer.

Til § 3, stk. 4 (og stk. 2)

Politiken for 9. november 1976 meddelte følgende:

»Omkring to millioner bøger og grammofonplader kasseres årligt fra landets kommunale biblioteker, men hovedparten ryger lige i forbrændingsanlæg eller ud på lossepladserne.

Det er brug-og-smid-væk-systemet, der anvendes i fuld udstrækning på bibliotekerne, og det sker på baggrund af en bekendtgørelse fra 1965.

Intet af det, der kasseres på bibliotekerne, må sælges, men bibliotekskommissionen, som blev nedsat i januar i år, er i færd med at se på hele dette problem, siger biblioteksinspektør Klingberg-Nielsen, bibliotekstilsynet.

Tidligere forærede man udslidte bøger til opdragelsesanstalter og fængsler, men det ville efter min opfattelse være forkert at genoptage den trafik, tilføjer han.

Den 11 år gamle bekendtgørelse fastslår, at slidte, forældede og ubenyttede bøger kun må brændes eller deponeres i et centralt depot, som også brænder bøgerne, når depotet er fyldt op.

Statsbibliotekar Kirsten Mortensen, Herlev, oplyser, at denne kommune i 1975–76 har kasseret 3.255 voksenbøger og 6.200 børnebøger af en bogbestand på ca. 200.000.